

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 796/2015
29.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници тужиоца Б.М. из А., чији је пуномоћник Ј.Д.С., адвокат из А., против туженог Друштва за промет нафтних деривата Ј.С. а.д. Б., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу 7 Гж1 3911/14 од 17.12.2014. године, у седници одржаној 29.10.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу 7 Гж1 3911/14 од 17.12.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу П1 6967/10 од 17.07.2014. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење туженог бр. 3766 од 14.09.2010. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду бр. 6606 од 30.07.2002. године и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и призна му сва права из радног односа и у вези са радом, да га пријави на обавезно социјално осигурање и изврши уплату доприноса почев од 01.10.2010. године. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му исплати накнаду у висини 18 бруто зарада. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Побијаном пресудом одбијена је као неоснована жалба тужиоца и првостепена пресуда је потврђена.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 398. раније важећег ЗПП, па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из тачке 12. цитиране одредбе на коју се у ревизији указује.

Наиме, супротно тврдњи ревидента нижестепене пресуде садрже јасне и непротивуречне разлоге у погледу одлучних чињеница и могу се са сигурношћу испитати.

Решењем директога туженог бр. 3766 од 14. септембра 2010. године тужиоцу (запосленом на бензинској станици А.) отказан је уговор о раду зато што је својом кривицом извршио повреду радне обавезе из члана 17. став 2. тач. 1, 2, 8, 10. и 18. уговора о раду (неизвршење или несавесно, неблаговремено и немарно извршење радних обавеза и дужности и незаконито располагање средствима...). Унутрашњом контролом је утврђено да је тужилац трећем лицу уточио 34,42 литра гаса за аутомобил за износ од 1.824,30 динара; да је купац извршио плаћање платном картицом поштанске штедионице; да није проверио износ на који гласи фискални исечак нити га је преузео; али да се из извештаја банке који му је приспео месец дана касније утврђује да је гориво наплаћено сумом у износу од 3.510,50 динара. После рекламације купца интерна контрола је спровела проверу слипова банкарских картица на дан 23.05.2010. годин, па је утврђено да је на тачном месту број 8 на износ од 1.824,30 динара, на агрегату број 4 истовремено извршено истакање ТНГ за исти износ од 3.510,50 динара; да је продавац на фискалном штампачу исправно изабрао тип плаћања и да је износ од 3.510,50 динара евидентиран као готовина. Из образложења решења произилази да је тужилац замолио за помоћ колегу око провере банкарских картица купца које се нису слагале. У одговору на упозорење тужилац је навео да је од 23.05.2010. године био његов последњи дан пред годишњи одмор, да је на бензинској пумпи била велика гужва и да му је жао што је "наводно тако испало", да се то "више неће поновити" и да је самохрани отац два малолетна детета школског узраста које издржава. Послодавац је утврдио пре доношења решења о отказу да је тужилац наплатио путем платне картице 1.686,20 динара више од износа за који је купцу испоручио гориво и да неслагање није пријавио пословођи нити је било шта учинио да се купац обештети и да је уз помоћ колеге прикрио наплаћени рачун купца, а да је вишак из пазара присвојио.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилно је примењено материјално право када је тужбени захтев одбијен јер је решење о отказу законито.

Наиме, у конкретном случају стекли су се услови за отказ уговора о раду на иницијативу послодавца на основу члана 179. став 2. Закона о раду и цитираних правила односно одредби уговора о раду (повреда радне обавезе учињена кривицом запосленог).

Неосновано је истицање у ревизији да је наступила застарелост давању отказа из члана 184. Закона о раду јер је туженику финансијско и материјално

пословање тужиоца било познато 23.05.2010. године а отказ је дат 14.09.2010. године, па је протекао рок од три месеца од момента сазнања за повреду јер је повреда учињена 23.05.2010. године, а моменат сазнања за повреду рачуна се од момента рекламирања купца (28.06.2010. године). Од тог момента рок од три месеца није протекао, као што није протекао ни објективни рок од шест месеци од момента учињене повреде.

У ревизији се расправљају правна а не чињенична питања. Због тога предмет оцене ревизијског суда нису били наводи у ревизији у којима се истиче да чињенично стање није правилно и потпуно утврђено и да тужени никада није доставио спорни фискални рачун.

На основу члана 405. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Предраг Трифуновић,с.р.**